

List rektora

Międzydiecezjalnego Wyższego Seminarium Duchownego w Grodnie na uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata.

Umiłowani w Chrystusie Panu bracia i siostry!

Dzisiaj w liturgii Kościoła przeżywamy uroczystość Chrystusa Króla. Uroczystość, która kończy rok liturgiczny i po raz kolejny przypomina nam prawdę, prawdę o tym, że całe nasze ziemskie życie, bez względu na to, gdzie mieszkamy, jakie obowiązki i pracę wykonujemy, jaki status w społeczeństwie zajmujemy, zmierza do konkretnego celu, jakim jest Królestwo Boże.

Dzisiaj Jezus Chrystus ukazuje się nam jako Król całego wszechświata, jako ten, który jest początkiem i końcem całej rzeczywistości, w której egzystujemy. Królestwo Jezusa Chrystusa – jest zupełnie inne od wyobrażeń współczesnego człowieka. Ono nie przypomina nam królestw, imperiów i państw, znanych w historii ludzkości, ono jest czymś, co przewyższa wszelkie możliwe i dostępne nam obrazy i skojarzenia. Podstawą tego Królestwa nie są dobra materialne, liczba żołnierzy lub obszar terytorialny, który do niego należy. Jego podstawą jest to, czego nie można policzyć czy zobrazować dostępnymi nam pojęciami. Królestwo Jezusa Chrystusa jest mierzone tym, czego tak często brakuje nam w naszym ludzkim, ziemskim życiu. Życzliwości, prawdy, sprawiedliwości, pokoju, służenia sobie nawzajem, wzajemnego przebaczenia i wreszcie wzajemnej miłości. Są to cechy, o których współczesny świat nie chce pamiętać, a mimo wszystko pozostają one dla nas niezbędne. Jeśli pójdziemy dalej, można stwierdzić, że dzisiaj wielu odpowiedzialnych za ziemskie panowanie zupełnie zapomina o tym, co to znaczy dobro, pokój, miłość i szacunek. Tak się dzieje nie tylko w jakimś globalnym wymiarze. Niestety, dokonuje się też to na płaszczyźnie indywidualnej poszczególnego człowieka i całego społeczeństwa. Dlatego prawda o Królestwie Bożym i o Jezusie Chrystusie Królu Wszechświata zachęca każdego z nas do osobistej odpowiedzi na pytania o to, czy Jezus Chrystus jest moim Królem, czy ja chcę należeć do tego Królestwa i czy staram się realizować w swoim codziennym życiu wszystko to, co świadczy o mojej przynależności?

Zanurzając się w wir codzienności i atrakcyjność współczesnego świata, niestety, bardzo łatwo zapominamy o tym, kim jesteśmy i jak powinno wyglądać nasze życie jako chrześcijanina. Jednak dzisiejsza uroczystość przypomina nam, że nasza przynależność do Królestwa Jezusa Chrystusa musi realizowywać się już teraz. Dzisiaj, bardziej niż kiedykolwiek, jest aktualne powyższe pytanie: „Czy Jezus Chrystus jest moim Królem?” Chrystus jest naszym Królem wtedy, gdy przyjmujemy Jego hierarchię wartości, kiedy przyjmujemy głoszone przez Niego prawdy, kiedy uczymy się patrzeć na drugiego człowieka tak, jak On patrzył na każdego, kto do Niego przychodził. Nasze słowa nie jest jeszcze świadectwem przynależności do

Królestwa Jezusa Chrystusa, albo pragnieniem przynależnia do niego w przyszłości. To nasza codzienność powinna być takim świadectwem, nawet wtedy gdy nie wszystko nam się udaje. We współczesnym świecie, w naszym społeczeństwie, w naszych rodzinach, w środowisku, w którym jesteśmy, szczególnie ważne jest dążenie do tego, by stawać się świadkiem Królestwa Boga na ziemi. Jezus Chrystus jest naszym Królem, nie z jakiegoś przymusu, ale z wyboru dokonanego osobiście. Tak, to nie jest łatwe. Potrzebujemy pomocy innych. I bardzo ważne jest uświadomić sobie, że w realizacji tego zadania nie jesteśmy pozostawieni samym sobie, że są osoby, na pomoc których możemy liczyć. W kontekście dzisiejszej uroczystości i dzisiejszego rozważania, pragniemy przypomnieć, że tradycyjnie tego dnia w naszym Kościele lokalnym w szczególny sposób modlimy się w intencjach kleryków Seminarium Duchownego w Grodnie, a także o nowe i święte powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego w naszej Ojczyźnie i na całym świecie. Ten temat i dzisiaj nie traci na swej aktualności.

Uroczystość Chrystusa Króla jest dla nas kolejną okazją do podziękowania Dobremu Bogu za ponad trzydziestoletnie istnienie Seminarium Duchownego w Grodnie, którego absolwentami jest już ponad 220 kapłanów, pełniących posługę duszpasterską nie tylko w naszym kraju, ale również poza jego granicami. Aktualne wydaje się być wezwanie Jezusa Chrystusa „Proście Pana żniwa, aby posłał robotników na swoje żniwo” (Mt 9,38). To wezwanie będzie zawsze aktualne, ponieważ misja, jaką Jezus Chrystus zostawił Kościołowi pozostaje żywa i nic nie traci na swej aktualności.

Kolejny raz warto przypomnieć, że powołanie kapłańskie jest darem Bożym, który nie tylko jest dany konkretnej osobie i dotyczy tylko jej, ale jest darem dla całego Kościoła, za który każdy z nas niesie odpowiedzialność. Św. Jan Paweł II w adhortacji apostolskiej *Pastores dabo vobis* pisał bardzo wyraźnie, **że cała wspólnota kościelna jest odpowiedzialna za każde powołanie, od Kościoła powszechnego po Kościół miejscowy – a jeszcze bardziej – po parafię i każdego przedstawiciela Ludu Bożego** (par. PDV 41). Nowe powołania kapłańskie pochodzą z naszych parafii, z naszych rodzin, z naszego otoczenia. Zrozumiałe jest więc zatem, że powołania będą miały dobry grunt do wzrostu tylko wtedy, gdy w naszych parafiach, w naszych rodzinach i w naszym codziennym środowisku będziemy stwarzać odpowiednie warunki dla tych, którzy słyszą głos powołania do kapłaństwa. I wtedy także kapłaństwo nie będzie postrzegane jedynie jako „zawód”, który w XXI wieku nie jest już zbytnio aktualny i opłacalny.

Umiłowani w Chrystusie Panu, bracia i siostry! Poprzez tych pare myśli pragnę raz jeszcze przypomnieć sobie i każdemu z Was, że sprawa powołania do kapłaństwa i jego wzrostu jest i powinna być przedmiotem troski każdego z nas – rektora, wychowawców seminarium, proboszcza, wikariusza, katechetów, naszych rodzin, wspólnot parafialnych. Dzisiaj w sposób

szczególny pragnę zachęcić was wszystkich do modlitwy w intencji nowych powołań, a jednocześnie za tych, którzy usłyszawszy głos powołania, poszli za nim i przygotowują się dzisiaj do duszpasterzowania. Aby po odpowiednim przygotowaniu byli tymi, którzy swoim powołaniem ukażą wartość i piękno życia dekalogiem i przykazaniem miłości bliźniego. Pragnę was zachęcić i prosić o modlitwę w intencji seminarzystów naszego Międzydiecezjalnego Seminarium Duchownego w Grodnie, aby wytrwali w swoim powołaniu, a w przyszłości byli wiernymi i autentycznymi kapłanami, którzy pomogą nam w drodze do zbawienia i do Królestwa Bożego.

Korzystając z okazji pragnę z całego serca podziękować za pomoc duchową i materialną, jakiej udzielacie naszemu Seminarium Duchownemu, za modlitwę i inne praktyki duchowe, za ofiary i różne dary, dzięki którym nasza instytucja może istnieć i kształcić przyszłych kapłanów. Nasza wspólnota seminaryjna modli się w intencjach każdego z Was, powierzając Dobremu Bogu wszystkie codzienne zadania i obowiązki.

Niech Dobry Bóg każdemu wynagrodzi i każdego błogosławi.

Rektor ksiądz Witalij Wojciechowski

Grodno, dnia 20 listopada 2022 r.